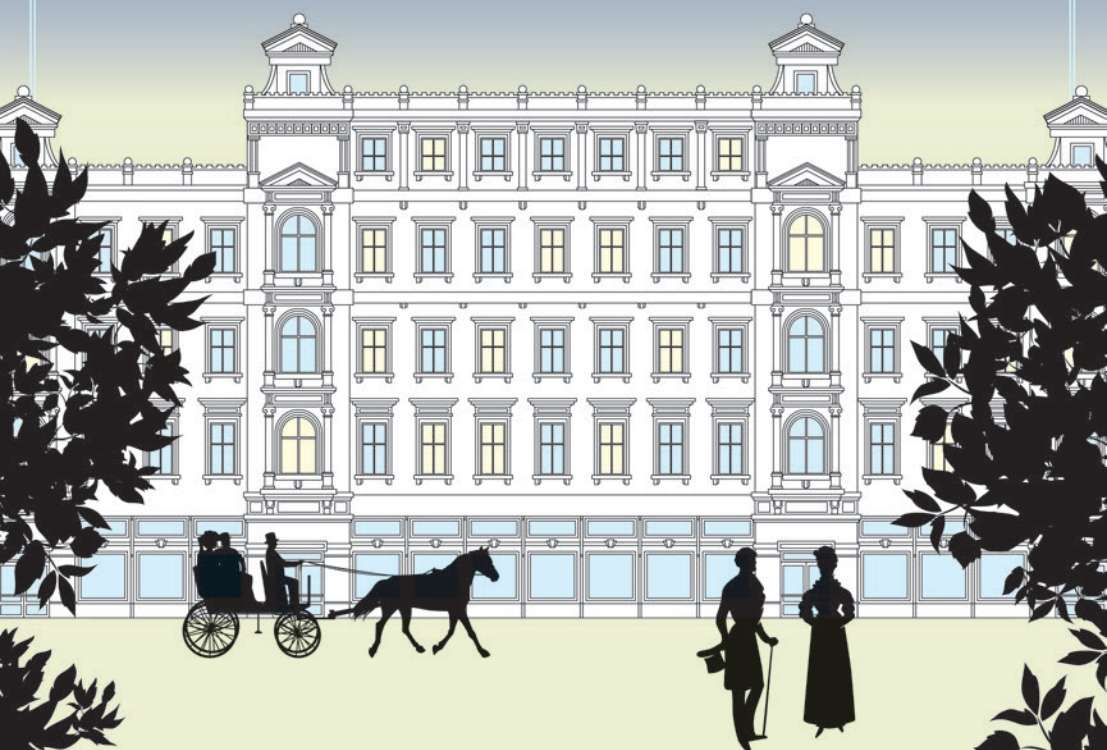

Od autora *PANSTVÍ DOWNTON*

JULIAN FELLOWES Belgravia

JOTA

Belgravia

Copyright © The Orion Publishing Group Limited, 2016

Translation © Simoneta Dembická, 2021

Copyright © Nakladatelství JOTA, s. r. o., 2021

ISBN 978-80-7565-885-2

Minulost, jak často slycháme, je cizí země, kde se věci dělají jinak. Snad je to pravda. Zcela jistě to platí pro morálku či zvyky, postavení žen, vládu aristokracie a tisíce dalších oblastí každodenního života. Ale existují i podobnosti. Ctižádost, závist, nenávisť, chamtivost, laskavost, nezištnost, a především láska byly odjakživa silnými motivačními faktory pro lidské rozhodování, a nejinak je tomu i dnes. Toto je příběh lidí, kteří žili před dvěma stoletími, a přesto se mnohé z tužeb, nenávistí a vášní, které jim planuly v srdcích, tolik podobají dramatům, jež prožíváme my sami, v dnešní době...

Nevypadalo jako město na pokraji války; a už vůbec ne jako hlavní město země, jež byla vytržena z jednoho království a zabrána jiným sotva před třemi měsíci. Brusel v červnu 1815 mohl být *en fête*, se svými rušnými pestrobarevnými stánky na tržištích a zářivě natřenými otevřenými kočáry, které drkotaly po širokých bulvárech a rozvážely náklad významných dam a jejich dcer na naléhavé společenské schůzky. Nikoho by nenapadlo, že císař Napoleon je na pochodu a může se každým okamžikem utábořit na okraji města.

Nic z toho příliš nezajímalo Sophii Trenchardovou, která si razila cestu davem s odhodláním, jež by od ní člověk nečekal při jejím mladém věku osmnácti let. Jako každou dobře vychovanou mladou dámu, zejména v cizí zemi, ji doprovázela služka, v našem případě Jane Croftová, která byla ve svých

dvaadvaceti letech o čtyři roky starší než její paní. Kdybychom ovšem měli posoudit, která z nich ochraňuje tu druhou před strkáním chodců, byla by to Sophia, zjevně připravená na všechno. Byla hezká, dokonce velmi hezká, typickým anglickým způsobem: s plavými vlasy a modrýma očima. Její ostře vykrojené rty ovšem napovídaly, že toto děvče nepotřebuje maminčino svolení k tomu, aby se pustilo do dobrodružství. „Pospěš si, nebo odejde na oběd, a půjdeme tam zbytečně.“ Byla v té fázi života, kterou si musí projít téměř každý: kdy končí dětství a falešná zralost, nespoutaná zkušeností, dává člověku pocit, že všechno je možné – dokud ho nástup skutečné dospělosti nepřesvědčí o opaku.

„Jdu, jak nejrychleji to jde, slečno,“ zamumlala Jane. Jakoby na důkaz jejích slov do ní v té chvíli strčil spěchající husar a ani se neohlédl, aby zjistil, zda jí náhodou neublížil. „Je to tady jako na bojišti.“ Jane nebyla taková krasavice jako její mladá paní, ale měla kurážný výraz a zdravou barvu v obličeji, jež se hodila spíš na venkovské cesty než do městských ulic.

Byla svým způsobem dost odvážná, a její mladá paní ji proto měla ráda. „Nebud' takový slaboch.“ Blížily se k cíli. Sophia odbočila z hlavní ulice do dvora, který snad kdysi fungoval jako dobytčí trh, ale teď ho zabralo vojsko a sloužil jako jakýsi zásobovací sklad. Z velkých povozů tam dělníci vykládali bedny, pytle a koše a odnášeli je do přilehlých skladišť. Hemžilo se to tam důstojníky z různých regimentů, kteří postávali ve skupinkách, povídali si a občas se i hádali. Příchod nápadně krásné mladé dámy se služebnou pochopitelně upoutal jejich pozornost, a hovor se na chvíli ztlasil, ba téměř umlkl. „Prosím, nenechte se rušit,“ oslovila je Sophia a s klidem se rozhlížela. „Jdu za otcem, panem Trenchardem.“

Jeden z mladých mužů vykročil směrem k ní. „Znáte cestu, slečno Trenchardová?“

„Ano, znám. Děkuji.“ Vydala se k poměrně důležitě vyhlíže-
jícím vchodu do hlavní budovy a s Jane v závěsu vystoupaly
po schodech do prvního patra. Stáli tam další důstojníci a evi-
dentně čekali, až budou smět vstoupit, ale takové ukázněnosti
se Sophia nebyla ochotna podříditi. Rázně otevřela dveře. „Ty
zůstaň tady,“ otočila se směrem k Jane. Ta se stáhla a docela si
užívala zvědavé pohledy mužů.

Místnost, do které Sophia vstoupila, byla velká, světlá
a prostorná, s hezkým psacím stolem z leštěného mahagonu
a dalšími kusy nábytku v podobném stylu, nicméně to bylo
místo pro obchodní jednání, nikoli pro společenské styky,
prostor spíše pracovní než určený k zábavě. V rohu stál těl-
natý, asi čtyřicetiletý muž, který něco vysvětloval důstojníkovi
ve skvěle padnoucí uniformě. „Kdo se mě k čertu opovažuje
vyrušovat!“ Prudce se otočil, ale při pohledu na dceru se mu
nálada hned zlepšila a po hněvem zrudlé tváři se rozlil laskavý
úsměv. „Tak co?“ zeptal se jí, ale dívka zírala na důstojníka.
Její otec přikývl. „Kapitáne Coopere, můžete mě na chvíli
omluvit?“

„Jistě, Trencharde...“

„Trencharde?“

„*Pane* Trencharde. Ale tu mouku potřebujeme ještě dnes
večer. Musel jsem slíbit veliteli, že se bez ní nevrátím.“

„A já vám slibuji, že pro to udělám, co bude v mých silách,
kapitáne.“ Důstojník, byť očividně podrážděný, byl nucen tento
vágní příslib akceptovat, protože věděl, že ničeho lepšího se
stejně nedočká. S pokynutím se vzdálil, a otec s dcerou osaměli.
„Máš je?“ Tetelil se vzrušením. Na jeho nadšení bylo cosi pří-
mo půvabného: tento boubelatý, plešatějící obchodník se náhle
rozzářil jako dítě na Vánoce.

Sophia si tu chvíli zcela zjevně užívala. Velmi pomalu ote-
vřela taštičku a opatrně z ní vytáhla několik kartiček z tvrdého

bílého papíru. „Mám tři,“ řekla a vychutnávala si svůj triumf, „jednu pro tebe, jednu pro maminku a jednu pro mě.“

Málem jí je vytrhl z ruky. Ani kdyby strádal bez jídla a vody po celý měsíc, nemohl by být nedočkavější. Úhledné tištěné písmo působilo jednoduše a elegantně.

Zíral na kartičku. „Předpokládám, že lord Bellasis na večeři přijde také, že ano?“

„Je to jeho teta.“

„Pochopitelně.“

„A nebude tam večeře. Ne oficiální. Bude tam jen rodina a několik přátel, kteří jsou u nich zrovna na návštěvě.“

„Vždycky říkají, že nebude večeře, a nakonec obvykle je.“

„Nečekal jsi, že tě pozvou, že ne?“

Snil o tom, ale rozhodně s tím nepočítal. „Ne, ne. Jsem nad míru spokojený.“

„Edmund tvrdí, že bude až pozdní večeře kolem půlnoci.“

„Neříkej mu Edmund před nikým jiným než přede mnou.“

Přes chvilkovou rozmrzelost se mu radostná nálada okamžitě vrátila a přemýšlel, co je třeba udělat. „Musíš se okamžitě vrátit za matkou. Bude potřebovat čas na přípravu.“

Sophia byla příliš mladá a oplývala naivní sebedůvěrou, takže si neuvědomovala nesmírnost toho, čeho se jí podařilo dosáhnout. Navíc byla v těchto věcech mnohem praktičtější než její aristokracií fascinovaný papá. „Je moc pozdě, už se nic nestihne nechat ušít.“

„Ale není tak pozdě, abychom se nemohli připravit tak, jak se sluší a patří.“

„Nebude chtít jít.“

„Půjde, protože bude muset.“

Sophia vykročila ke dveřím, ale pak ji něco napadlo. „Kdy jí to řekneme?“ zeptala se a zírала na otce. Cítil se tou otázkou zaskočený, a začal si pohrávat s řetízkem zlatých kapesních hodinek. Zvláštní okamžik. Všechno bylo stejné jako před chvílíčkou, a přesto se atmosféra jaksi změnila. Každému náhodnému pozorovateli by muselo být jasné, že téma rozhovoru se náhle stočilo k mnohem závažnějším otázkám, než je výběr vhodného oblečení na ples u vévodkyně.

Trenchard odpověděl velmi rozhodně: „Ještě ne. Všechno se musí pečlivě zorganizovat. Měli bychom to nechat na něm. A teď už běž. A pošli mi sem zpátky toho užvaněného pitomce.“ Dcera ho poslechla a vyklouzla z místnosti. James Trenchard však zůstal i po jejím odchodu podivně zahloubaný. Z ulice se ozýval křik, a tak přešel k oknu a sledoval hádku nějakého důstojníka s obchodníkem. Pak se dveře znovu otevřely a vstoupil kapitán Cooper. Trenchard na něj pokývl. Nastal čas vrátit se k práci.

Sophia měla pravdu. Matka na ples nechtěla jít. „Pozvali nás jen proto, že jim někdo jiný odřekl.“

„A co na tom záleží?“

„Je to hloupé.“ Paní Trenchardová zavrtěla hlavou. „Nebudeme tam znát živou duši.“

„Tatínek tam nějaké lidi znát bude.“

Anne Trenchardovou občas její děti rozčilovaly. Přes veškerou svou povýšenost nevěděly o životě skoro nic. Otec je odmalička rozmazloval, všechno jim dopřával, až začaly obě dvě považovat štěstí za samozřejmost a vůbec nad ním nepřemýšlely. Nevěděly nic o strastiplné cestě, kterou museli jejich rodiče projít, než dosáhli současného postavení. Zato jejich matka si pamatovala každičkový krůček. „Bude tam znát nějaké důstojníky, kteří mu chodí do práce vydávat rozkazy. Ti se tedy budou divit, až zjistí, že mají sdílet taneční sál s člověkem, který zásobuje jejich muže chlebem a pivem.“

„Doufám, že takhle nebudeš mluvit před lordem Bellasisem.“

Výraz na tváři paní Trenchardové mírně zjihl. „Moje drahá,“ řekla a vzala dceřinu ruku do dlaní. „Dávej si pozor, aby sis nestavěla vzdušné zámky.“

Sophia vytrhla ruku ze sevření. „Ty samozřejmě nevěříš, že by mohl mít počestné úmysly.“

„Právě naopak. Jsem si jistá, že lord Bellasis je čestný muž. Rozhodně je velmi příjemný.“

„Takže co?“

„Ale je také nejstarším synem hraběte, milé dítě. Se všemi závazky, které takové postavení obnáší. Nemůže si vybrat ženu jen podle svého srdce. Já se nezlobím. Oba jste mladí a krásní a užili jste si trochu flirtování, které ani jednomu z vás neškodilo. Zatím.“ Důrazem na poslední slovo dala jasně najevo, kam tím míří. „Ale musí to skončit, než se dostanete do řečí, Sophie, jinak na to doplatíš ty, ne on.“

„A tohle podle tebe nic neznamená? Že nám zajistil pozvánky na tetiččin bál?“

„Znamená to, že jsi půvabná dívka a on ti chce udělat radost. V Londýně by nic takového nesvedl, zatímco v Bruselu je všechno poznamenané válkou a běžná pravidla tady neplatí.“

To Sophii nadmíru rozčililo. „Chceš tím říct, že podle běžných měřítek nejsme pro vévodkyniny přátele společensky přijatelní?“

Paní Trenchardová byla svým způsobem stejně silná žena jako její dcera. „Přesně to jsem tím myslela, a ty víš, že je to pravda.“

„Tatínek by s tím nesouhlasil.“

„Tvůj otec ušel na cestě k úspěchu dlouhou cestu, delší, než by si většina lidí dokázala představit, a tak už nevnímá přirozené bariéry, které mu brání postoupit ještě dál. Musíš se spokojit s tím, kým jsme. Tvému otci se velmi daří. To je něco, na co bys měla být pyšná.“

Dveře se otevřely a služka paní Trenchardové vešla s večerními šaty své paní. „Nejdu moc brzy, madam?“

„Ne, ne, Ellisová. Jen pojdte dál. My už jsme skončily, že ano?“

„Když myslíš, maminko.“ Sophia odešla z pokoje, ale podle vysoko zvednuté brady se dalo soudit, že neuznala porážku.

Ze způsobu, jakým Ellisová plnila své povinnosti v napjatém tichu, bylo jasné, že hoří zvědavostí dozvědět se, o čem se matka s dcerou hádaly. Anne ji však nechala několik minut mlčky rozepínat a sundávat odpolední šaty, než konečně promluvila: „Patnáctého jsme pozvaní na ples k vévodkyni z Richmondu.“

„To není možné!“ Mary Ellisová dokázala obvykle svoje pocity mistrně skrývat, ale tak úžasná novinka ji přece jen zaskočila. Rychle se vzpamatovala. „Tedy, chci říct, že bychom měly vybrat šaty, které si vezmete, madam. Budu potřebovat čas na to, abych je připravila, pokud má být všechno dokonalé.“

„Co třeba ty tmavomodré hedvábné? Tuto sezónu jsem v nich moc nechodila. Možná bychom mohly koupit nějakou černou krajkou na výstřih a rukávy, abychom je trochu vylepšily.“

Anne Trenchardová byla praktická žena, ne však zcela prostá marnivosti. Udržovala si postavu a díky elegantnímu profilu a kaštanovým vlasům ji rozhodně bylo možné považovat za hezkou. Jen nedovolila, aby ze sebe kvůli tomu dělala blázna.

Ellisová si klekla a držela večerní šaty z jahodově červeného taftu rozevřené, aby do nich paní mohla vstoupit. „A jaké šperky, madam?“

„Nad tím jsem ještě nepřemýšlela. Asi si vezmu ty, co mám na sobě.“ Otočila se, aby jí služebná mohla šaty na zádech pozapínat pozlacenými sponkami. Byla na Sophii přísná, ale nelitovala toho. Sophia žije s hlavou v oblacích, stejně jako její otec, a sny mohou člověka přivést do problémů, když není dost opatrný. Anne se pro sebe usmála. Řekla, že James ušel dlouhou cestu, ale někdy pochybovala, jestli Sophia vůbec chápe, jak dlouhou.

„Ty lístky na ples vám asi domluvil lord Bellasis, že?“ Ellisová vzhledla k Anne Trenchardové z pozice u jejích nohou, protože jí právě nazouvala střevíčky.

Okamžitě pochopila, že tou otázkou paní rozzlobila. Co je komorné do toho, jakým způsobem se dostali na ten nedostupný seznam hostů? Anebo proč je vůbec někam pozvali? Anne se rozhodla neodpovědět a otázku ignorovat. Ale přimělo ji to k zamyšlení nad zvláštními okolnostmi jejich života v Bruselu, a jak se věci změnily od té doby, co James padl do oka vznešenému vévodovi z Wellingtonu. Je pravda, že bez ohledu na míru nedostatku, na zuřící boje a neplodnost krajiny James vždy dokázal odněkud vykouzlit zásoby. Vévoda mu proto říkal „Kouzelník“, a tím opravdu byl, nebo to tak alespoň vypadalo. Tento úspěch ale jen rozdmýchal jeho přehnanou touhu vystoupat do nedosažitelných výšin po společenském žebříčku, a jeho ctižádost se časem stupňovala. James Trenchard, syn trhovce, muž, kterému Annin vlastní otec zakázal se s ní oženit,

považoval za tu nejpřirozenější věc na světě, že by je měla přijmout vévodkyně. Nazvala by jeho tužby směšnými, kdyby se nějakým prapodivným způsobem nakonec vždy nesplnily.

Anne byla mnohem vzdělanější než její manžel – jako dcera učitele musela být –, a když se seznámili, byla jako partie závatně nad jeho možnostmi, ale věděla, že teď už ji dávno předstihl. Vskutku, dokonce přemýšlela nad tím, jak dlouho ještě dokáže držet krok s jeho fantastickým společenským vzestupem. Až děti vyrostou, neměla by se raději uchýlit na venkov a nechat ho proboujovat si cestu vzhůru samotného?

Ellisová si uvědomovala, že mlčení její paní znamená, že řekla něco naprosto nevhodného. Chystala se pronést nějakou lichotku, aby trapnou situaci napravila, ale nakonec se rozhodla zůstat zticha a počkat, dokud se bouře nepřežene.

Dveře se otevřely a dovnitř nakoukl James. „Už ti to řekla, že? Udělal to.“

Anne se otočila ke komorné. „Děkuji, Ellisová. Mohla byste se vrátit za chvíličku?“

Ellisová se vzdálila. James nedokázal potlačit úsměv. „Ty mi vyčítáš tížádost, ale to, jak jsi právě propustila služku, mi připomíná chování samotné vévodkyně.“

Anne se naježila. „To doufám ne.“

„Proč? Co proti ní máš?“

„Nic proti ní nemám, z jednoho prostého důvodu, že ji neznám, a ty taky ne.“ Anne byla odhodlaná vnést trochu reality do celého toho absurdního a nebezpečného nesmyslu. „Což je důvod, proč bychom se k té zatracené ženské neměli vnucovat a zabírat v přeplněném tanečním sále místa, která po právu patří jejím známým.“

Avšak James byl příliš nadšený, než aby se nechal odradit. „To nemyslíš vážně, že ne?“

„Myslím, ale vím, že mě neposlechneš.“

„Jednoduše báječné čtení. Fellowes je jako obvykle vtipný a dokáže dokonale zachytit všechny ty starší, kultivované dámy z vyšších vrstev... Moderní klasika, která uspokojí všechny fanoušky Panství Downton.“

Daily Express

„Julian Fellowes vrací do života příběhy vydávané na pokračování... Tento historický román odehrávající se v londýnských palácích čtyřicátých let devatenáctého století je plný tajemství.“

Good Housekeeping

„Parádní začátek s milostným románkem napříč společenskými vrstvami. Úchvatný čtenářský zážitek jedenadvacátého století, který navazuje na literární tradici románů vydávaných na pokračování... Úžasný nový příběh.“

Mail on Sunday

„Průlomové dílo.“

Telegraph

BELETRIE

9 788075 658852

MOC 398 Kč WWW.JOTA.CZ